

**ГРІР ГЕНДРІКС
САРА ПЕККАНЕН**

ДРУЖИНА МІЖ НАМИ

GREER HENDRICKS
SARAH PEKKANEN

The WIFE
BETWEEN
US

A novel

ГРІР ГЕНДРІКС
САРА ПЕККАНЕН

ДРУЖИНА
МІЖ
НАМИ

Роман

Харків

2019

УДК 821.111(73)
Г34

Серія «Художня література»

Опубліковано з дозволу *St. Martin's Press*.

Перекладено за виданням:
Hendricks, Greer. *The Wife Between Us* : a novel / Greer Hendricks
and Sarah Pekkanen. — New York : St. Martin's Press, 2018. — 352 p.

Переклад з англійської *Ганни Петрунько*
Дизайнер обкладинки *Рената Куртвелієва*

Від Грір:
Джону, Пейдж та Алекс із любов'ю та вдячністю

Від Сари:
Усім, хто надихав мене на створення цієї книжки

Гендрікс Г.

Г34 Дружина між нами : роман / Грір Гендрікс, Сара Пекканен ;
пер. з англ. Г. Петрунько. — Х. : Віват, 2019. — 384 с. —
(Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).
ISBN 978-966-942-950-6 (укр.)
ISBN 978-1-2501-3092-1 (англ.)

Сюжет роману шокує. Спочатку ви подумаєте, що читаєте про ревниву і вічно п'яну колишню дружину. Гадатимете, що вона одержима своєю заміною — красивою молодою жінкою, яка має намір одружитися з ідеальним чоловіком. Припустите, що бачите всі лінії між кутами цього любовного трикутника. Подумайте ще раз. І подивіться уважніше. Авторки розкриють перед вами найпотаємніші секрети ідеального шлюбу та небезпечні істини, які ми ігноруємо в ім'я любові.

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)
ISBN 978-966-942-950-6 (укр.)
ISBN 978-1-2501-3092-1 (англ.)

© Greer Hendricks and Sarah Pekkanen, 2017
© ТОВ «Видавництво "Віват"», видання українською мовою, 2019

ЧАСТИНА ПЕРША

ПРОЛОГ

Вона швидко крокує тротуаром: біляве волосся по плечі підскакує в такт її рухам, на щоках рум'янець, спортивна сумка на зігнутій руці. Дійшовши до своєї оселі, вона дістає з сумочки ключі. Вулиця так і кипить: снують туди-сюди жовті таксі, роботяги повертаються додому, он хтось зайшов у кулінарію на розі. Але я не зводжу з неї очей.

Вона зупиняється на сходах, озирається через плече. Мене наче прошиває електричним струмом. Чи вона відчула мій погляд? Вважається, що людина інстинктивно розуміє, коли за нею хтось спостерігає. За цю функцію відповідає окрема система мозку. Ми успадкували її від наших пращурів, які не хотіли стати здобиччю хижака. Я привчила себе не нехтувати цим захисним механізмом — шкірою відчуваю напругу, коли піднімаю голову, видивляючись у натовпі пару очей. Знаю, що недбалість може дорого коштувати.

Проте вона просто відвертається, відчиняє двері й зникає за ними, так і не зустрівшись зі мною поглядом.

Вона не усвідомлює, що я скоїла.

Не знає, які руйнівні процеси я запустила.

Запустила, щоб знищити цю гарну молоду жінку з гострими вилицями й розкішними формами, жінку, заради якої мене покинув мій чоловік, Річард. Я впадаю в око не більше, ніж голуб на тротуарі.

Вона не знає, що на неї чекає, якщо не зупиниться. І гадки не має.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Неллі не могла б сказати, що саме її розбудило. Та коли розплющила очі, у неї в ногах стояла жінка в білій весільній сукні з мереживом — стояла й дивилася.

Крик стиснув їй горло, вона простягнула руку по бейсбольну бити, сперту на тумбочку поряд. Потім її очі звикли до бляклого вранішнього світла, і серце забилося дещо спокійніше.

У Неллі вирвався нервовий сміх: вона зрозуміла, що їй нічого не загрожує. В таємничій постаті вона роздивилася врешті-решт власну весільну сукню в пластиковому чохлі, що висіла на дверцятах шафи. Там вона її й залишила, коли принесла вчора з весільного салону. У ліф та пишну спідницю напхали скрученої тканини, щоб сукня не втратила форми.

Неллі знесилено відкинулася на подушку. Припинивши задихатись, вона кинула погляд на кутасті сині цифри, що світилися на тумбочці. Ще зарано. Знов зарано.

Витягнувши руки над головою, лівою вхопила будильник: вимкнути його, поки не спрацював. При цьому вона відчула на пальці важку, наче чужу, обручку з діамантом, що її подарував Річард.

Ще в дитинстві Неллі довго засинала. Мати не надто з нею панькалася, проте батько нерідко гладив по спинці, виписуючи на тканині нічної сорочки цілі речення. Напише, скажімо, «Я люблю тебе», чи «Ти найкраща», а вона відгадує, що він написав. Інколи він просто виводив їй візерунки: кола, зірочки, трикутники — доки батьки не розлучились і він не поїхав від них. Їй саме минуло дев'ять. Вона лежала в ліжку, сама, під смугастою рожево-фіолетовою ковдрою, й витріщалася на краплі води, що сочилися крізь стелю.

Коли вона врешті-решт засинала, то спала безпробудно сім, а то й вісім годин. То був глибокий сон без сновидінь,

і матері іноді доводилося добряче потрусити її, щоб добудитися.

Усе змінилося після однієї ночі в жовтні, коли вона вже закінчувала коледж.

Безсоння стало набагато важчим, тепер її відпочинок порушували яскраві видіння та хаотичні пробудження. Одного разу, коли вона спустилася на сніданок у гуртожитку, одна з колежанок сказала, що Неллі уві сні дуже кричала щось нерозбірливе. Вона вдала, ніби це її не турбує: «Мабуть, надто переймаюся через іспити. Дай боже пережити психостатистику». Сказала й підвелася з-за столу, щоб налити собі ще кави. Після того випадку вона вмовила себе записатися до місцевого психолога, але як та жінка її не підбадьорювала, Неллі так і не змогла розповісти їй про теплу ніч на початку осені, що почалася з горілки й веселощів, а закінчилася ревом поліцейських сирен і почуттям відчаю. Неллі зустрічалася з терапевтом двічі, однак третю консультацію скасувала й більше вже не приходила.

Неллі дещо розповіла Річарду, коли прокинулася від одного з постійних кошмарів та відчула, як його руки пригортають її, а низький голос шепоче: «Я поряд, рідна. Зі мною тобі нічого не загрожує». Сплітаючись із ним в обіймах, вона почувалася в безпеці — і раптом зрозуміла, що саме про це мріяла все життя, ще до тих подій. Поряд із Річардом вона змогла нарешті без страху віддатися глибокому сну, наче ступила на тверду землю.

Проте вчора Неллі залишилася сама у своїй квартирі на першому поверсі шикарного будинку з червоного каменю. Річард поїхав у справах до Чикаго, а її найкраща подруга й сусідка Саманта залишилася на ніч у свого нового хлопця. Звуки Нью-Йорка просочувалися крізь стіни: автомобільні клаксони, іноді чийсь крик або гавкіт собаки... Хоча рівень злочинності у Верхньому Іст-Сайді найнижчий у цій

частині міста, вікна були надійно захищені металевими ґратами, а двері зачинялися аж на три замки: один із них встановила сама Неллі, коли в'їхала. І все-таки без келиха шардоне вона б не заснула.

Неллі потерла заспані очі й потроху відліпилася від ліжка. Натягнула пухнастий халат і знов поглянула на сукню, міркуючи, як би сховати її в оту крихітну шафу. У весільному салоні, в оточенні таких собі бісерних тортів, вона здалася їй елегантною у своїй простоті, наче гладко зачесана дівоча голівка. Та на фоні розкиданого одягу й хиткої полицки з ІКЕА в її тісній спальні радше скидалася на вбрання діснеївської принцеси.

Однак уже нічого не вдієш. До весілля залишалось все менше часу, кожна дрібничка була на своєму місці, навіть фігурки для торта: вона — білявка, він — просто красунчик, усе так ідеально.

«Ой, та вони ж на вас-таки схожі», — сказала Саманта, коли Неллі показала їй фото вінтажних порцелянових статуєток, що його їй надіслав Річард. Прикраса свого часу належала його батькам. Річард витяг її з підвалу після освідчення. Сем замислилася: «Ти ніколи не думала, що він аж надто чудовий? Так же не буває!»

Річардові було тридцять шість — на дев'ять років старший за Неллі, він устиг зробити карколомну кар'єру у сфері гедж-фондів. Мав худорляве тіло легкоатлета й легко усміхався, проте його сині очі дивилися пильно.

На першому побаченні він повів її у французький ресторан, де продемонстрував неабияку обізнаність, дискутуючи з сомельє про білі бургундські вина. Перед другим побаченням — то була субота і йшов сніг — він попередив, щоб одягалася тепло. Приніс санчата веселого зеленого кольору і сказав: «Я знаю найкращу гірку в Центральному парку».

На ньому були лянґлі джінси, але вигляд він мав не гірший, ніж у своїх ідеально зшитих костюмах.

Тож вона відповіла на запитання Сем абсолютно чесно: «Щодня про це думаю».

Позіхаючи, Неллі здолала сім сходинок, що вели до міні-атюрної кухні. Ступати босоніж по лінолеуму було холодно. Ввімкнувши світло, вона одразу побачила, що Сем, як завжди, залишила гармидер: ніколи не витре банки з медом! Липка рідина стікала по банці, і в цій янтарній пастці борсався тарган. Хоч вона вже багато років жила на Мангеттені, їй від цього натюрморту стало зле. Неллі вихопила з мийки одну з брудних чашок, що їх там кинула Сем, і хутенько накрила нею комаху: *хай сама й прибирає*. Поставивши каву, відкрила ноутбук і почала переглядати пошту. Ваучер від магазину одягу, лист від мами, новоспеченої вегетаріанки («замов, будь ласка, на весілля щось без м'яса»), нагадування про черговий платіж за користування кредитною карткою...

Неллі налила собі кави в кухлик із сердечками й написом «*Найкращій вчительці у світі*» (у них із Самантою, яка теж викладала в дитячому садочку «Сходи до знань», таких було з десятків, не менше) й із задоволенням зробила ковток. У неї сьогодні аж десять зустрічей із батьками трьохліток. Без кофеїну вона б сама заснула в «тихому кутку», а завдання в неї серйозні. Он Портери переймаються, чи не забракне їй творчого підходу. Вони вже рекомендували їй замінити ляльковий дім гігантським вігвамом, ще й надіслали посилення, де його можна придбати лише за 229 доларів.

Неллі вирішила, що коли житиме з Річардом, за Портерами сумуватиме не більше, ніж за тарганами. Вона поглянула на чашку Саманти і раптом відчула себе винною. Вхопила ганчірку, накрила нею комаху й спустила в унітаз.

Коли Неллі вже ввімкнула воду в душі, задзвонив мобільний. Загорнувшись у рушник, вона метнулася в спальню по